

LOCALITZACIÓ:

Arribats al camp de la Cadena de Fitor cal agafar la pista de l'esquerra i a uns 350 metres de distància trobarem un trencant també a l'esquerra. Aleshores s'ha de pujar per aquest trencant –una pista forestal- vers el Portell de Sant Jaume en la serra de les Garrigues i seguir a la dreta la mateixa pista per la carena de serra Mitjana uns 450 metres. Allí a la dreta i a pocs metres del camí és situat aquest dolmen. Fàcil de trobar. És a 300 + 10 m s.n.m.

HISTÒRIA:

Per la seva situació propera encara als actuals límits termenals, és factible assenyalar aquest dolmen com una de les arque esmentades en el precepte atorgat el segle IX a la cel·la de Sant Climent de Peralta ja citat en referir-nos al Dolmen de la Carena Jonquet- Vidal.

Fou donat a conèixer per Maties Pallarès que el publicà l'any 1923 (1915-20) amb una primera planta i un alçat amb el nom equivocat de Dolmen de Montagut. El classificà com una cista rectangular força allargada i comentà que segons li digueren el monument ja havia estat excavat per un estranger.

L'any 1922, Antoni Rovira i Virgili ressenyà el monument i reproduí la planta i l'alçat de Pallarès amb el peu erroni de Montagut.

Lluís Pericot i García en la seva tesi de l'any 1925 el classifica entre les cistes i publica la planta –seguint Pallarès- amb el nom equivocat de Montagut (núm.20 en lloc de 49). Informa que fou excavat per Alfred Klaebisch i que desconeix els resultats obtinguts per aquest.

Josep de Galassanç Serra-Ràfols el cità l'any 1930.

Joaquim Pla i Cargol el cità breument l'any 1946.

Lluís Pericot i García en la revisió de la seva tesi de l'any 1950 el classifica entre les cistes petites obertes i cistes amb lloses petites a l'entrada, repetint el ja dit l'any 1925. El torna a publicar amb el peu equivocat de Montagut (Fig. 33 núm. 40 en lloc de fig. 34 núm. 8).

Lluís Esteva i Cruañas l'excavà i el publicà amb bones planimetries l'any 1965. El classificà com una probable galeria i remarcà el peu equivocat amb el nom de Montagut en les plantes de Pallarès i Pericot. Informà que Klaebisch li digué que no havia excavat mai cap dolmen de Fitor.

Miquel Cura i Morera i Josep Castells i Camp l'any 1977 el classificaren com una galeria catalana.

L'any 1977 fou ressenyat per Joan Badia i Homs, que també el cità l'any 1981.

Josep Tarrús i Galter, Josep Castells i Camp, Júlia Chinchilla i Sánchez i Rosó Vilardell i Pascual, l'any 1984 el classificaren com una galeria catalana petita.

L'any 1986, Josep Castells i Camp el classifica com una galeria catalana petita.

Enriqueta Pons i Brun l'any 1987 el cità classificant-lo com una galeria catalana petita.

Els autors de Girona pas a pas el citaren l'any 1988..

DESCRIPCIÓ:

Es tracta d'un sepulcre de corredor de cambra de tendència trapezoïdal fet de lloses de pissarra. Del túmul artificial de tendència circular en queden restes visibles.

La seva entrada és orientada al sud-oest ($250^{\circ} + 5^{\circ}$).

El monument visible amida interiorment 2'15 m de llarg, per 0'90 m d'ampla, per 1'15 m d'altura màxima.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Actualment (16-X-89) el dolmen conserva la seva cambra amb 5 lloses i l'inici del corredor amb 2 lloses. Estintolat en la llosa de migdia del corredor hi ha un bloc caigut que pot ser una resta de la coberta trencada i darrera i prop de la capçalera, vers el nord-est hi ha l'altre tros. A 1 metre escàs de distància del corredor, vers el nord-oest, hi ha una llosa caiguda que devia haver format part d'aquest mateix corredor. Del túmul que devia cobrir l'estructura interna en queden testimonis vists.

MATERIALS ARQUEOLÒGICS:

Pallarès hi trobà diversos fragments de ceràmica negrosa feta a mà i altres de més basta de color rogenc. Per la seva part, Esteva hi recollí 6 bocins molt erosionats de ceràmica rogenca i basta amb grans de quars.

CRONOLOGIA:

Pel tipus arquitectònic del sepulcre podem deduir que fou construït vers 3000-2700 aC.